

Lisa Jewell

Ik volg je

A.W. Bruna Uitgevers

Mijn dagboek

20 september 1996

Ik weet gewoon niet wat ik ervan moet denken. Ik weet gewoon niet wat ik moet voelen.

Is het wel normaal? Hij is volwassen. Hij is twee keer zo oud als ik.

Het kan niet... Nee. Het kan niet. Maar LIEVE HEMEL.

Kon het maar.

Lief dagboek:

Volgens mij ben ik verliefd op mijn leraar Engels.

Proloog

24 maart

Hoofdagent Rose Pelham bukt zich. Ze ziet iets liggen achter de keukendeur, net voor de pedaalemmer. Heel even denkt ze dat het een zakdoekje is met bloedvlekken, of een oud verband. Vervolgens meent ze dat het een verwelkte bloem is. Maar als ze wat beter kijkt, ziet ze dat het een kwastje is. Een rood suède kwastje. Het soort kwastje dat ooit aan een handtas heeft gezeten, of aan een laars.

Het ligt in een plasje bloed en wekt de indruk dat het daar na de moord in is gevallen. Ze fotografeert het van alle kanten, trekt rubberen handschoenen aan en pakt het op. Ze stopt het in een bewijszakje en sluit dat af.

Ze komt overeind en bekijkt de plaats delict: een rommelige keuken met ouderwetse grenen deurtjes, een groen AGA-fornuis waar potten en pannen op staan, een lange houten tafel met placemats, schoolschriften, kranten en opgevouwen wasgoed. De keuken heeft een kleine uitbouw met een goedkoop dak van glas en hout, en openslaande deuren naar de tuin. Het is een werkkamer en er staat een bureau in met een laptop, een printer, een papiervernietiger en een bureaulamp.

Het is een onopvallende ruimte; doodsaaï eigenlijk. Zulk soort keukens tref je overal in het land aan. Een keuken waar je koffie in kunt drinken, huiswerk kunt maken, het ontbijt kunt nuttigen en de krant kunt lezen. Geen keuken waar je duistere geheimen of een crime passionnel zou verwachten. Geen keukens waar je iemand in vermoordt.

Maar daar op de grond ligt een lijk, plat voorover in een grote, enigszins niervormige plas bloed. Het mes dat is gebruikt ligt in de gootsteen en is zorgvuldig met zeep en een sponsje schoongemaakt. Het was een woeste aanval: het slachtoffer heeft minstens twintig steekwonden in de nek, rug en schouders. Buiten de plas is er verder geen bloed in de keuken te bespeuren, geen handafdrukken, geen vegen, geen spetters. Rose gaat ervan uit dat de aanval onverwacht, snel en grondig is geweest. Het slachtoffer had de kans niet gehad om zich te verweren.

Rose haalt een marker uit haar jaszak om iets op het bewijszakje te schrijven.

Omschrijving: Rood suède/suèdine kwastje.

Vindplaats: Voor de koelkast, bij de deur naar de gang.

Datum en tijd: Vrijdag 24 maart 2017, 11.48 uur.

Het zal wel niks zijn, peinst ze, gewoon iets wat van een mooie handtas is gevallen. Maar voor de technische recherche was niks vaak wel iets.

Heel vaak bleek dat niks juist de oplossing van alles te zijn.

I

1

2 januari

Joey Mullen legde bloemen tegen de grafsteen aan en streek met haar vinger over de in het roze graniet gegraveerde woorden.

SARAH JANE MULLEN

1962-2016

GELIEFDE MOEDER VAN JACK EN JOSEPHINE

‘Gelukkig nieuwjaar, mam,’ zei ze. ‘Sorry dat ik gisteren niet ben geweest. Alfie en ik hadden een enorme kater. We hadden een feestje in Frenchay, in Candy’s nieuwe flat. Ken je Candy nog? Candy Boyd. Ze zat bij mij in de klas en ze had blond haar dat zo lang was dat ze erop kon zitten. Je mocht haar graag omdat ze je altijd gedag zei als ze je op straat tegenkwam. Maar enfin, het gaat heel goed met haar, ze is fysiotherapeut geworden. Of was het nou chiropractor? Zoiets in elk geval. Ze huilde toen ik haar vertelde dat je was overleden. Iedereen moet huilen als ik het vertel. Iedereen was dol op je, mam. Iedereen had jou graag zelf als moeder gehad. Ik bofte enorm met jou als moeder. Was ik maar niet zo lang weggebleven. Als ik had geweten wat er zou gebeuren, was ik zelfs helemaal niet weggegaan. En ik vind het heel erg dat je Alfie nooit hebt leren kennen. Hij is zo lief. Hij werkt momenteel in een wijnbar in de stad, maar hij wil erg graag huisschilder worden. Hij is nu bij zijn moeder om de keuken te schilderen. Dat is tenminste wel de bedoeling! Maar

haar kennende, en hem, moet hij bij haar op de bank zitten tv-kijken. Hij stelt wel vaak dingen uit. Het duurt even voordat hij aan de slag gaat. Maar je zou gek op hem zijn geweest, mam. Hij is enorm schattig, lief en aardig en hij is verliefd op mij en is lief voor mij. Ik weet wel dat je je altijd zorgen over me maakte toen ik jong was. Ik weet wel dat je het er moeilijk mee had en het spijt me heel erg. Kon je me nu maar zien. Ik word volwassen, mam. Ik word eindelijk volwassen!’

Ze zuchtte.

‘Maar goed, ik moet ervandoor. Het wordt al donker, en dat vind ik eng. Ik hou van je, mam. Ik mis je. Was je maar niet dood. Kon ik maar gewoon naar je huis gaan en een kopje thee met je drinken, even lekker roddelen en afgeven op Jack en Rebecca. Dan zou ik je alles over de gouden kranen vertellen. Of zal ik je nu over de gouden kranen vertellen? Nee, dat doe ik wel de volgende keer. Dan heb je iets om naar uit te kijken.

Slaap lekker, mam. Ik hou van je.’

Joey liep vanuit Lower Melville over de steile straat naar de verzameling huizen op de heuvel. Zelfs in de zilvergrijze gloed van een januarimiddag sprongen de huizen in Melville Heights er als een rij kleurige bouwsteentjes uit: rood, geel, turquoise, paars, felgroen, donkergroen, hardroze en weer rood. Ze stonden op verschillende niveaus aan de kade en keken als gasten op een besloten feestje uit op de straatjes in Lower Melville.

‘Beeldbepalend’ was het woord dat men voor deze zevenentwintig victoriaanse herenhuizen gebruikte: *de beeldbepalende kleurrijke huizen van Melville Heights*. Joey had ze al bijna haar hele leven van een afstandje gezien. Zodra ze ze in haar jeugd zag, wist ze dat ze na een lange autorit nog maar een kwartier hoefden te rijden om thuis te komen. Ze zag ze als ze naar haar werk ging, en ze leidden haar naar huis. Ze was toen ze nog studeerde ooit naar een feestje in het roze huis geweest. Het was in appartementen en kamers opgedeeld en het rook er bedompt en naar gekookt gehakt. Vanbinnen kwam het niet felroze over.

Maar het uitzicht was adembenemend: de rivier de Avon, die pittoresk een boog vormde op zijn kilometerslange reis naar de stad, de akkers als een lappendeken erachter, het landschap aan de horizon dat overging in een brede heuvel vol bomen die elk voorjaar donsballen van hoopvol groen vormden.

Als kind had ze ervan gedroomd om daar te wonen, al twijfelde ze wel over het huis: het lila of het roze. En toen ze wat ouder werd twijfelde ze tussen het hemelsblauwe en het groene. En nu was ze zesentwintig en woonde ze in het kobaltblauwe huis. Nummer 14. Niet vanwege het feit dat ze haar hele leven hard had gewerkt en daar nu de vruchten van plukte, maar omdat haar oudere broer zijn hele leven hard had gewerkt en haar de vruchten ervan liet plukken.

Jack was tien jaar ouder dan Joey en werkte als hartchirurg in het Bristol General Hospital. Hij was een van de jongste hartchirurgen in dat deel van het land. Twee jaar eerder was hij met Rebecca getrouwd. Rebecca was aardig, maar breekbaar, en met maar bitter weinig gevoel voor humor. Joey had altijd verwacht dat haar fijne broer met een vrolijke, rechtdoorzee verpleegkundige zijn leven zou delen of anders met een leuke kinderarts. Maar om de een of andere reden was het een preutse systeemanalist uit Staffordshire geworden.

Zij hadden tien maanden geleden het kobaltblauwe huis gekocht, toen Joey nog schuimfeestjes organiseerde op de Balearen. Ze had zelfs niet geweten dat het een van de kleurrijke huizen was, totdat Jack het haar had laten zien toen ze drie maanden geleden naar Bristol terugkeerde.

‘Je hebt een van de kleurrijke huizen gekocht,’ had ze gezegd, terwijl ze haar hand op haar hart legde. ‘Je hebt een van de kleurrijke huizen gekocht en me dat niet eens verteld.’

‘Je hebt het niet gevraagd,’ had hij gereageerd. ‘En het was niet eens mijn eigen idee. Rebecca wou het graag. Ze heeft het oude dametje dat hier woonde zowat omgekocht om het te verkopen. Ze zei dat het letterlijk het enige huis in Bristol was waar ze wilde wonen.’

‘Wat is het mooi,’ had ze gezegd, terwijl ze het smaakvolle, taupekleurige interieur met de blauwgroene, koperen en grijze accenten opnam. ‘Ik heb nog nooit zo’n mooi huis gezien.’

‘Fijn dat je het mooi vindt,’ had Jack gezegd, ‘want Rebecca en ik vroegen ons af of jullie hier een tijdje willen logeren. Totdat jullie iets hebben gevonden.’

‘Jeetje,’ had ze gezegd met haar hand voor haar mond. ‘Meen je dat nou? Weet je het zeker?’

‘Ja, natuurlijk,’ had hij geantwoord, en hij had haar hand gepakt. ‘Kom mee naar de zolder. Het is een appartement dat perfect geschikt is voor een pasgetrouwd stel.’ Hij had haar grijnzend aangestoten.

Joey had ook gegrijnsd. Het was voor haar net zo verbazingwekkend geweest dat ze voorzien van een echtgenoot terug was gekeerd van Ibiza.

Hij heette Alfie Butter en hij was erg knap. Veel te knap voor haar. Dat had ze in elk geval in het azuurblauwe waas van de nachten op Ibiza gedacht. In het metaalblauwe duister van de winter in Bristol waren zijn blauwe ogen gewoon blauw, het Titiense haar gewoon rood en de goudbruine huid gewoon door de zon verbrand. Alfie was gewoon een normale vent.

Ze waren blootsvoets op het strand getrouwd. Joey had een roze jurk zonder mouwen van chiffon gedragen en haar bruidsboeket had uit roze en rode lantana’s bestaan. Alfie had een wit T-shirt met een roze korte broek aangehad en een witte bougainvillebloem in zijn haar. Hun getuigen waren managers geweest van het hotel waar zij allebei werkten. Na de plechtigheid hadden ze met een paar vrienden op het terras gegeten, wat pillen geslikt, gedanst totdat de zon opkwam en vervolgens de hele dag in bed doorgebracht. Pas op dat moment hadden ze hun familie gebeld om te vertellen wat ze hadden gedaan.

Ze had een echte bruiloft gehad als haar moeder nog had geleefd. Maar die was er niet meer en Joey’s vader hield niet zo van trouwerijen, en was ook niet het soort man dat op het vliegtuig naar Ibiza zou stappen. Joey’s ouders waren zelf stie-

kem in Gretna Green getrouwd toen haar moeder vier maanden zwanger was van Jack.

‘Nou ja,’ zei haar vader, een tikje opgelucht, ‘het zal wel een familietraditie zijn.’

‘Hoi!’ riep ze in de gang, om uit te vinden of haar schoonzus thuis was. Rebecca deed altijd erg enthousiast over het feit dat er twee verliefde twintigers in haar om door een ringetje te halen, gloednieuwe logeerkamer zaten – ‘Wat heerlijk toch dat we nu net ruimte voor jullie hadden! Het is echt fantastisch dat jullie hier zijn. Heel gaaf!’ – maar haar gedrag bewees het tegendeel. Ze verborg zich voor hen. De hele tijd. Ze was zich momenteel voor Joey aan het verbergen, door net te doen alsof ze dingen op hun plaats zette in hun gigantische voorraadkast.

‘O, hoi!’ zei ze, zogenaamd verrast, na Joey’s begroeting, met een potje mierikswortel in haar hand. ‘Ik heb jullie niet horen binnenkomen!’

Joey glimlachte stralend. Ze had hen echt wel gehoord. Er stond een dampende kop thee op de keukentafel, met een opengeslagen krant en een gedeeltelijk opgegeten bakje sushi uit de supermarkt. Joey zag voor zich hoe Rebecca Mullen opschrok van de omdraaiende sleutel in het slot, schichtig om zich heen keek voor een schuilplaats en snel de voorraadkast in glipte en in het wilde weg een potje mierikswortel oppakte.

‘Sorry, ik heb “hoi” geroepen.’

‘Niks aan de hand. Er is niks aan de hand. Ik was alleen maar...’ Ze zwaaide met het potje mierikswortel vaag in de voorraadkast om zich heen.

‘Een aanval van nesteldrang?’

‘Ja!’ zei Rebecca. ‘Ja, dat dus. Nesteldrang. Inderdaad.’

Ze keken allebei naar Rebecca’s dikke buik. Haar eerste kindje zou over vier maanden worden geboren. Het was een meisje, Joey’s nichtje, en ze was rond 1 mei uitgerekend. Joey had het vermoeden dat dat een van de redenen was dat Rebecca had toegestemd in de logeerpartij van Alfie en haar, omdat Joey

verpleegkundige was. Ze had sinds haar achttiende geen baby meer aangeraakt. Maar toch, ze had de vaardigheden. In theorie kon ze in achtenveertig seconden een luier verschonen.

Halverwege de eiken trap, aan de voorkant van het huis, bevond zich een glas-in-loodraam. Joey bleef daar vaak staan om haar neus tegen de heldere vlakken te drukken, zodat zij buiten alles kon zien, maar niemand haar opmerkte. Het was nog vroeg in de middag, maar in dit jaargetijde zette de schemering al bijna in; de bomen op de heuvels aan de overkant van de rivier waren kaal en stonden er ongemakkelijk bij.

Ze zag een glimmende zwarte auto van de hoofdweg in het dorp een zijweg inslaan en naar hun huizenrij boven op de heuvel rijden. De enige auto's die hier kwamen waren van bewoners en hun visite. Ze bleef staan om te zien wie het was. De auto werd aan de overkant van de straat geparkeerd en ze zag een vrouw aan de passagierskant uitstappen. Ze zag er jongensachtig uit, was een jaar of dertig, met donkerblond haar tot aan haar kaken, en droeg een hoody en een spijkerbroek. Ze ging bij het achterportier staan, waar een jongen uitstapte van een jaar of veertien, die sprekend op haar leek. Toen stapte de bestuurder uit, een vrij knappe, wat oudere man, lang en met lange benen, gekleed in een gekreukeld, hemelsblauw polo-shirt en een donkere spijkerbroek. Hij had kort donker haar, dat bij de slapen grijs werd. Hij liep naar de kofferbak en haalde er moeiteloos twee koffers uit. Hij gaf er een aan zijn zoon, overhandigde een stapeltje jassen en een boodschappentas aan zijn vrouw, en vervolgens staken ze de straat over en gingen ze het gele huis binnen.

Joey liep door naar boven, terwijl het beeld van de aantrekkelijke oudere man, die terugkwam van de kerstvakantie met zijn gezin, langzaam wegzakte.

OPGENOMEN VERHOOR

Datum: 25/03/2017

Locatie: Politiebureau Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Afgenomen door: agenten van het korps van Avon & Somerset

POLITIE: Dit verhoor wordt opgenomen. Ik ben hoofdagent Rose Pelham en ik ben gestationeerd op het politiebureau Trinity Road. Ik werk voor de afdeling Recherche. Kunt u ons uw volledige naam opgeven?

JM: Josephine Louise Mullen.

POLITIE: En waar woont u?

JM: Melville Heights 14, Bristol BS12 2GG.

POLITIE: Dank u. Wat voor relatie hebt u met Tom Fitzwilliam?

JM: Hij woont twee huizen verderop. Hij geeft me soms een lift naar mijn werk. Als we elkaar op straat tegenkomen, maken we een praatje. Hij kent mijn broer en schoonzus.

POLITIE: Dank u. Kunt u ons vertellen waar u gisteravond tussen ongeveer zeven uur en negen uur was?

JM: In het Bristol Harbour Hotel.

POLITIE: Was u daar alleen?

JM: Over het algemeen wel.

POLITIE: Over het algemeen. Wie was er dan bij u?

JM: [Stilte.]

POLITIE: Mevrouw Mullen? Kunt u ons vertellen wie er bij u was? In het Bristol Harbour Hotel.

JM: Hij was er maar een paar minuutjes. Er is niets gebeurd. Het was alleen maar...

POLITIE: Mevrouw Mullen. Hoe heette deze persoon?

JM: Hij heette... hij heette Tom Fitzwilliam.

2

6 januari

Een paar dagen later zag Joey Tom Fitzwilliam weer. Deze keer in het dorp. Hij kwam net, gekleed in pak en bellend, de boekwinkel uit. Hij zei gedag tegen degene met wie hij telefoneerde, drukte op het scherm om de verbinding te verbreken en stak de mobiel in zijn jaszak. Ze zag zijn gezicht toen hij voor de deur van de boekwinkel naar links draaide. Er hing een zweem van een glimlach om zijn lippen. Zijn gezicht kreeg een heel andere aanblik door de omhooggetrokken mondhoeken. De ene kant ging meer omhoog dan de andere. En een van zijn wenkbrauwen ging mee omhoog. Hij haalde zijn hand door zijn haren toen de wind het alle kanten op blies. De glimlach vertrok tot een grijns, zodat zijn gezicht weer anders toonde. Hij klemde zijn kaken op elkaar, fronste zijn wenkbrauwen en knipperde traag met zijn ogen. Daarna liep hij naar zijn zwarte auto die aan de overkant stond geparkeerd, de auto klikte, *bliep bliep* klonk het slot, de lichten flitsten aan, en hij stapte met zijn lange benen in. Weg.

Een schim van hem bleef echter hangen in haar onderbewustzijn.

Ze was smoorverliefd op Alfie geweest. Ze had hem maandenlang in de gaten gehouden in het vakantiepark, verhalen verzonnen over hem, gebaseerd op de summiere informatie die ze van mensen had gekregen die hem hadden gesproken. Niemand wist veel van hem af. Iemand dacht dat hij auteur

was geweest. Iemand anders zei dat hij dierenarts was. Hij had toen nog lang, donkerrood haar, dat hij soms in een staart en soms in een knotje droeg. Hij had een rood sikje en een groot, gespierd lijf. Er zat een tatoeage van een roos op zijn romp en op zijn schouders was een stel vleugels getatoeëerd. Hij droeg vaak zijn gitaar om zijn nek. Als hij niet aan het werk was, liep hij bijna altijd met een ontbloot bovenlijf rond. Hij glimlachte naar iedereen, was zelfverzekerd en palmde mensen in.

Joey zag Alfie Butter als buitenaards; ze schreef hem superkrachten toe en stelde zich voor waarover ze het zouden hebben als ze elkaar ooit troffen. En op een dag had hij haar aangesproken, achter in het park, bij de wasautomaten. Hij had haar met zijn ontzettend blauwe ogen strak aangekeken, geglimlacht en gevraagd: ‘Jij bent toch Joey?’

‘Ja,’ had ze gezegd, ‘ik ben Joey.’

‘Ik heb gehoord dat je uit Bristol komt. Klopt dat?’

‘Ja,’ had ze gezegd, ‘dat klopt.’

‘Welke buurt?’

‘Frenchay.’

Hij had zijn vuist in de lucht gestoken. ‘Ik wist het!’ had hij gezegd. ‘Ik wist het gewoon! Ken je dat gevoel? Iemand zei tegen me dat je uit Bristol afkomstig bent en ik dacht meteen: ze is een meisje uit Frenchay. Dat moet wel. En ik had gelijk! Ik ben een jongen uit Frenchay!’

‘Wauw,’ had ze gezegd. ‘Wauw. Wat een piepkleine wereld is het toch,’ had ze gezegd. ‘Naar welke school ging jij?’

En Alfie bleek helemaal geen superkrachten te hebben of buitenaards te zijn, noch dierenarts of dichter, en hij kon zelfs niet erg goed gitaar spelen, maar hij was wel erg goed in bed en een heerlijke knuffelkont. Twee weken na hun ontmoeting had hij haar naam op zijn enkel laten tatoeëren. Hij zei dat hij nog nooit in zijn leven zoveel van iemand had gehouden. Hij legde zijn zware arm over haar schouder als ze naast elkaar liepen. Hij trok haar op schoot als ze langs hem liep. Hij zei dat hij overal met haar naartoe zou gaan. En toen haar moeder

overleed en ze zei dat ze naar huis wilde gaan, zei hij dat hij met haar mee naar Bristol zou gaan. Hij vroeg haar ten huwelijk toen ze terugkwam na haar moeders begrafenis. Twee weken later waren ze getrouwd.

Maar wat moet je met iemand op wie je waanzinnig verliefd was aan, als hij eenmaal van jou is geworden? Wat wordt het dan? Er zou misschien wel een uitdrukking moeten zijn om dat te beschrijven. Want dat gebeurt er nu eenmaal met wat je wilt: al die verlangens en dromen en fantasietjes laten een groot gat achter dat alleen maar kan worden opgevuld met andere verlangens en dromen en fantasietjes. En wellicht was dat de oorzaak van Joey's plotselinge en onverwachte obsessie met Tom Fitzwilliam. Hij kwam precies op het moment dat het gat in Joey's fantasiewereld opgevuld moest worden.

En als hij het niet was geweest, was het misschien wel iemand anders geweest.

3

23 januari

Tom Fitzwilliam was eenenvijftig en volgens Jack een ontzettend lieve man.

Niet dat Joey haar broer had gevraagd een mening over hun buurman te geven, hij had het spontaan te berde gebracht, nadat er een artikel in het plaatselijke krantje had gestaan over een prijs die de school onlangs had gewonnen.

‘Kijk nou,’ zei hij, de krant voor hem opengeslagen op de keukentafel. ‘Dat is de buurman van even verderop.’ Hij had met zijn vinger op de foto getikt. ‘Tom Fitzwilliam. Een ontzettend lieve man.’

Joey gluurde over Jacks schouder met een half afgewassen steelpan in haar ene en een afwasborstel in haar andere hand. ‘O,’ zei ze. ‘Ik heb hem weleens gezien. Geloof ik. Heeft hij geen zwarte auto?’

‘Ja, inderdaad. Hij is het schoolhoofd van de openbare school hier. Echt een “superhoofd”’. Hij vormde aanhalingstekens met zijn vingers. ‘Ze hebben hem in de arm genomen na een slechte beoordeling. Nu heeft de school iets gewonnen en kan hij niet meer stuk.’

‘Leuk hoor,’ zei Joey. ‘Ken je hem?’

‘Ja, een beetje. Zijn vrouw en hij waren erg behulpzaam toen we met de verbouwing bezig waren. Ze appten ons overdag om ons op de hoogte te houden van de werkzaamheden en susten een paar burens die niet zo blij waren met het stof en de herrie. Aardige mensen.’

Joey haalde haar schouders op. Jack vond iedereen aardig. 'Goed.' Hij liet de krant even voor wat hij was. 'Hoe is het sollicitatiegesprek gegaan?'

Joey hing de theedoek over de gootsteen. 'Het ging wel.'

Ze had gesolliciteerd naar de baan van restaurantmanager bij het Melville Hotel, het beroemde boetiekhotel annex bar in het dorp. De vriendelijke vrouw die ze had gesproken, had zodra ze Joey zag al besloten dat Joey niet de juiste persoon voor de baan was, en Joey had er niets aan gedaan om haar van gedachten te doen veranderen.

'Het is eigenlijk een receptionistenbaan,' zei ze nu. 'En dan ook nog eens vier nachtdiensten per week. Echt niet.'

Ze keek Jack niet aan, wilde niet zien hoe teleurgesteld hij was in zijn zusje. Ze had de baan graag gewild; het was een prachtig hotel, de eigenaar was aardig en het betaalde goed. Het punt was dat ze zichzelf niet dat werk zag doen. Het punt was... Nou ja, het punt was zichzelf. Ze was bijna zevenentwintig. Over drie jaar zou ze dertig zijn. Ze was een getrouwde vrouw. Maar om de een of andere reden voelde ze zich nog steeds een kind.

'Groot gelijk,' zei hij, en hij sloeg de pagina's van de krant gedachteloos om. 'Je zult vast wel iets vinden.'

'Ja, vast wel,' zei ze, maar ze geloofde er zelf niet in. 'Jack,' vroeg ze vervolgens, 'vind je het echt niet erg dat Alfie en ik hier wonen?'

Haar broer sloeg goedgehumeurd zijn ogen ten hemel. 'Hou toch op, Joey. Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Ik vind het fijn dat je hier bent. En Alfie ook. Heel gezellig.'

'Maar hoe zit het met Rebecca? Weet je zeker dat ze er geen spijt van heeft?'

'Ze vindt het prima, Joey. We vinden het allebei prima. Niks aan de hand.'

'Echt waar?'

'Ja, echt waar, Joey.'

Drie dagen later had Joey werk. Het was vreselijk werk, maar werk is werk. Ze was evenementenplanner voor het beruchte speelparadijs Whackadoo in de stad. Het uniform bestond uit een citroengeel poloshirt en een rode *pull-on* broek. Het salaris was best goed en de werktijden vielen mee. De chef heette Dawn en was een grote, stoere vrouw met een geschoren hoofd. Joey mocht haar meteen. Het had erger gekund natuurlijk. Alles had erger gekund. Maar leuk was anders.

Iedere medewerker van Whackadoo moest de eerste week meedraaien in de speelhal. ‘Mensen mogen pas met hun reet op kantoor gaan zitten als ze de toiletten hebben schoongemaakt tijdens een feestje voor dertig jongens van acht jaar,’ had Dawn gezegd met grimmige pretogen.

‘Erger dan het opruimen van kots en Jäger-bommen na een veertien uur durende vrijgezellenavond in de bar kan het niet zijn,’ had Joey gezegd.

‘Waarschijnlijk niet,’ had Dawn toegegeven. ‘Waarschijnlijk niet. Kun je morgen beginnen?’

Joey ging onderweg naar huis na het sollicitatiegesprek langs in de gezellige bar van het Melville Hotel. Ze bestelde een grote gin-tonic, hoewel het wel wat vroeg was voor gin-tonic. Een man twee tafeltjes verderop zat nog aan het ontbijt. Ze hield zich voor dat het was om haar nieuwe baan te vieren, maar eigenlijk had ze gewoon iets nodig om het gevoel van angst en zelfhaat af te zwakken.

Whackadoo.

Een raamloze grot vol onbeschrijfelijke herrie en stank. Een doffe ellende aan muren opgebouwd uit cementblokken, met gemorste limonade en driftbuien, waar er minstens één keer per dag wel in de ballenbak werd gepoept. Ze rilde en nam nog een grote slok gin. De man die zat te ontbijten, nam haar nieuwsgierig op. Ze knipperde hooghartig met haar ogen.

Ze kon de geschilderde huizen zien, een kleurige streep boven in de smalle ramen. Het kobaltblauw van Jack en Rebecca’s

huis, het kanariegeel van dat van Tom Fitzwilliam. Het was daar een geheel andere wereld. Zuiverder. En daar woonde zij, een nog onvolwassen vrouw die in een speelparadijs werkte. Wat deed ze daar in hemelsnaam?

Ze bestudeerde haar afgekloven nagels, haar versleten laarzen, haar oude, katoenen broek. Ze dacht aan de aftandse onderbroek en beha die ze droeg. Ze had al twee maanden geleden naar de kapper gemoeten. Ze zat in haar eentje in een hotelbar op een donderdag, en niet eens een donderdagmiddag, gin te drinken. En toen zag ze zichzelf weer vijf maanden eerder staan, door de zon gebruind en slank, haar bruidsboeket stevig vastgeklemd, het witte zand tussen haar tenen en de zon die aan een felblauwe hemel brandde, naast Alfie, jong, knap, in het paradijs en verliefd. 'Je bent het mooiste wat ik ooit heb gezien,' had haar baas gezegd, die een traan wegpinkte. 'Jong, perfect en zuiver.'

Ze zette haar mobiel aan en scrolde door de foto's totdat ze bij de trouwfoto's was. Ze genoot even van de herinneringen aan de mooiste dag van haar leven, totdat de buitendeur openging en ze opkeek.

Daar was hij.

Tom Fitzwilliam.

Het schoolhoofd.

Hij trok zijn colbert uit, hing het over de rug van een stoel en zette zijn leren schoudertas op de zitting. Toen slenterde hij langzaam naar de bar, op een manier die zelfbewustzijn of een totaal gebrek aan zelfbewustzijn verried. De barkeeper kende hem. Hij schonk limoensap met mineraalwater voor hem in en zei dat hij het eten naar zijn tafel zou brengen zodra het klaar was.

Joey keek toe hoe hij terugliep naar zijn tafel. Hij had een lichtblauw geruit overhemd aan. Het viel haar op dat de onderste knopen een beetje moeite hadden met de lichte zwelling van zijn buik en er sloeg een eigenaardige golf genot, een spannende sensatie door haar heen vanwege zijn compromisloze

figuur, dat de suggestie wekte dat hij graag at en zijn zorgen met een glas goede wijn van zich afzette. Ze wilde tussen die gespannen knopen strelen, en heel even het zachte vlees eronder aanraken.

Ze schrok van de gedachte, was even buiten adem. Ze richtte haar aandacht weer op haar gin-tonic, zich bewust van het feit dat het glas zo goed als leeg was, en zich bewust van het feit dat ze maar beter kon weggaan. Maar ze wilde niet weg. Ze kon niet weg. Ze werd plotsklaps bevangen door een overwelldigend en onverwacht verlangen. Ze draaide zich een tikje om zodat ze een glimp kon opvangen van zijn voeten, zijn enkels, de rimpelige zoom van een grijze katoenen sok, het zwarte leer van een paar veterschoenen, en een paar centimeter wit, bloot vlees, precies tussen de sok en de zoom van de broekspijp, die hij een klein stukje had opgetrokken toen hij ging zitten.

Ze was volledig in de ban van een schokkende lichamelijke aantrekkingskracht. Ze wendde haar blik af van zijn voeten, richtte haar ogen weer op het lege glas en vervolgens op de trouwfoto's op haar smartphone, waarvan de batterij nog maar 2% was en dus elk moment uit kon vallen. Maar ze kon echt niet daar blijven kijken naar een leeg gin-tonicglas. Niet nu. Niet waar deze man bij was.

Ze was zich ervan bewust dat hij een stapel papier uit zijn schoudertas haalde, die omdraaide, een pen ergens vandaan trok en hem voor zich uit stak, het knopje steeds indrukte en af en toe iets op het vel papier voor zich zette, en daarna de pen weer in de lucht hield. *Klik, klik.* Zijn ene voet tikte zachtjes tegen de enkel van zijn andere voet. Ze zou opstappen als de ober zijn eten kwam brengen. Dat zou ze doen. Als hij afgeleid was.

Het schermje van haar mobiel werd zwart, hij had de geest gegeven. Ze stak hem in haar handtas en keek naar de grond totdat de barkeeper eindelijk wegliep nadat een pieper ergens achter hem afging. Even later kwam hij aanlopen met een sandwich op een houten plateau, met ernaast een berg glimmende kruiden en krullende bladeren. Tom schoof de papieren weg

en glimlachte vriendelijk naar de barkeeper.

‘Dank je,’ hoorde ze hem zeggen toen ze haar jasje pakte en zich tussen de stoel en de tafel uit wurmde, waarbij ze die bijna omgooide in haar haast om onopvallend weg te komen. ‘Dat ziet er heerlijk uit,’ zei hij, terwijl ze door de bar liep en haar zware laarzen hard tikten op de duifgrijze tegels. De riem van haar schoudertas bleef maar niet zitten en met haar jasje sloeg ze een stapeltje folders van de plaatselijke boerenmarkt op de grond.

De barkeeper riep: ‘Maakt niet uit, ik raap ze wel op.’

‘Dank je,’ zei ze.

Ze trok de deur open en vloog de straat op, maar wist nog heel even zijn blik te vangen, en op dat moment gebeurde er iets vreselijks, iets wat ze niet anders kon beschrijven dan als een wederzijdse interesse.